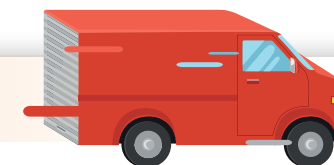

OUD-OLYMPIËR MARIANNE HEEMSKERK BEZORGT DE HELE WEEK PAKKETTEN

**'LAAT MIJ
MAAR WERKEN,
DAN SLAAP
IK GOED!'**

Marianne Heemskerk (77) is de populairste pakketbezorgster van Laren. Ruim zestig jaar geleden won ze bij de Olympische Spelen een zilveren medaille. Van binnen is ze nog altijd een sportvrouw in hart en nieren: "Ik probeer steeds mijn recordaantal pakketten per dag te verbeteren."

Hé, dat is die mevrouw die altijd de post bij ons komt brengen!", roept een voorbijganger als hij Marianne bij haar witte PostNL-bus ziet staan. Zo gaat het bij haar rondes bijna de hele dag door. Marianne is pakketbezorger in Laren en Hilversum. Iedereen kent haar. "Niet zo gek. Ik ben oud, klein en heb een grote bus. Dat onthouden mensen wel", lacht ze.

'Ik leen die medaille gewoon uit'

Ruim zestig jaar geleden werd Marianne óók herkend, maar om heel andere redenen. Ze won in 1960 bij de Olympische Spelen in Rome de zilveren medaille op

de 100 meter vlinderslag. In datzelfde jaar brak ze het wereldrecord 200 meter vlinderslag in Leipzig. Ter herinnering aan die glorie tijd bungelt om haar nek een gouden hangertje met de vijf ringen, het symbool van de Olympische Spelen. "Soms zien mensen dat en vragen ernaar. Dan vertel ik dat ik vroeger zwom op topsportniveau. Dat vinden ze leuk om te horen.

Ik leen mijn zilveren medaille ook gewoon uit als mensen er nieuwsgierig naar zijn. Een man bij wie ik vaak pakketten bezorg en met wie ik leuke gesprekken heb, wilde hem graag eens zien. Gisteren bracht ik hem de medaille. Hij ligt nog steeds bij hem thuis. Daar doe ik niet moeilijk over. Ik geef hem ook weleens mee aan kinderen

die een spreekbeurt houden over de Olympische Spelen. 'Neem maar mee hoor, dan haal je een acht!', roep ik dan. En vervolgens halen ze ook een acht, want wie heeft er nu een échte zilveren medaille?"

'Ik train zo ook mijn hersenen'

Na haar topsportcarrière was Marianne nog vijftig jaar actief als zwemcoach en begeleidde ze zwemmers als Fred Eefting, Berber Kamstra en Carla Geurts naar de wereldtop. Na een leven lang sport draait ze haar hand niet om voor het dagelijks bezorgen van pakketten. "Door topsport krijg je een vergroot hart. Dat komt nu goed van pas. Ik loop als bezorger gemiddeld tien tot twaalf kilometer per dag en moet ook nog flink sjouwen. Doordat ik altijd ben blijven bewegen, kost me dat weinig moeite. Bovendien train ik op deze manier mijn hersenen, bijvoorbeeld doordat ik de routeplanner gebruik en me moet concentreren op de weg."

'Ik sta reëel in het leven'

Marianne begon in 1983 als bezorger bij Selektvracht, nu DHL. "Na mijn scheiding zocht ik werk en deze baan leek me het leukst. Dat heb ik tot mijn 59ste gedaan. Later ben ik voor PostNL gaan werken, eerst als invaller, vanaf mijn 71ste als zzp'er met een eigen bus. PostNL heeft me wel in vaste dienst gevraagd, omdat ze zo tevreden over me waren, maar dat wilde ik niet. Ik sta reëel in het leven en weet dat ik op mijn leeftijd wat kan krijgen. Als me wat overkomt, jaag ik zo'n bedrijf op kosten en dat wil ik niet." Marianne werkt één vaste dag in Laren en de rest van de week op afroepbasis. In de praktijk komt het erop neer dat ze vijf tot zes dagen per week vanaf halfacht 's morgens aan de slag is. "Voor het geld hoef ik dat niet te doen. Met mijn AOW en een klein pensioentje erbij verdien ik met één dag werken al meer dan genoeg. Ik vind dit gewoon ontzettend leuk. Daarbij heb ik veel energie. Toen ik nog zwemcoach was, trainde ik van halfzes tot zeven uur 's morgens en ging daarna bezorgen. Laat mij maar werken, dan slaap ik goed!"

'DAT TOPSPORTHART KOMT NU GOED VAN PAS'

'Een praatje hier, een kopje koffie daar'

Maar bovenal houdt ze van het contact met mensen. Vooral in Laren kent iedereen Marianne. Toen ze dreigde te worden overgeplaatst, zetten de bewoners zelfs een petitie op touw om haar te behouden. Marianne is volgens hen de beste bezorgster van Nederland. Velen hebben zelfs haar mobiele nummer, zodat ze iets kunnen vragen over hun pakket. "Gelukkig kon ik uiteindelijk in Laren blijven bezorgen. Vaak ben ik daar drie keer zo lang onderweg, omdat ik met iedereen een praatje maak. Ik informeer naar de kinderen of hoe het gaat als ik weet dat ze ziek zijn geweest. Bij eenzame ouderen drink ik een kopje koffie en bij andere bewoners blijf ik soms zelfs eten. Ik leer allerlei nieuwe mensen kennen. Op zondagochtend geef ik een man bij wie ik pakketten bezorg, borstcrawl-les in het zwembad in Huizen. Vooral de dankbaarheid vind ik heel mooi. Mensen zijn zo lief; ze geven me regelmatig een footje, een fles wijn, een mandarijn of stuk chocola."

'Nog even veertig adressen'

Marianne wordt niet voor niets 'de beste bezorgster' genoemd. Ze is ook in haar werk nog altijd de streber die ze ooit als topzwemster was. "Ik ben prestatiegericht, óók met pakketten bezorgen. Mijn record was 220 adressen per dag. Dat heb ik inmiddels verbeterd naar 282." In haar binnenzak klinkt intussen het ene na het andere piepje. Appjes, vermoedelijk over pakketten. Marianne werpt een blik op haar horloge. Het is tegen zessen. "Ik moet nog veertig adressen doen. Maar is zo gedaan, hoor. Ken ze op mijn duimpje!" ■

